Győri László

Túlélni, elviselni

Megsértették nem egyszer, százszor is,
de túlélte, elviselte
azzal talán… De mivel? Zápor is
verte, s mindig visszaverte.

De mivel? Hogyan is verte vissza,
hogy ne lucskolja zápor?
Honnan szedett hozzá erőt lelke, izma,
hogy leverje magáról?

Nem volt könnyű, hogy mindet túlélje,
sérelem jött újabb sérelemre.
Hogy tudta megtenni, hogy mindet elvetélje?
Űzettetéseiben talált védelemre?

Ha talált. De talált-e valóban
oltalmat újra meg újra?
Ilyesmibe az ember beleroppan,
vagy átélni meg- és megtanulja?

Ő sem tudott mindent elviselni,
hogy is lehetne másképp?
Meg nem őrülve magát fölemelni
az élve maradásért.

A hízelgők a kegyét keresték.
Az álbarátok, a lágy ismerősök.
Elhagyták mind, akik úgy szerették.
Csődöt mondott, óriási csődöt.

De dolgozik, őrület, hogy mennyit!
Örök, telhetetlen *gépely*
a munkában. Soha leheletnyit!
Dolgozik egész tüdejével.

Hagyd abba, közel van az éjfél.
Az éjfél, az éjfél, az Éjfél.
Mi lenne, ha csak filmet néznél,
megpihennél végre egy kevéssé?

Akkor is, ha nem lehet nyugodnod,
nyugodj, pihenj, csukd be a lelked,
ne lásson, eleget nézett és bolyongott
szerte a világban. Elég volt belőle, engedd
szabadjára!

Könnyezik a fa

Féloldalasra nőtt, olyan vastag
ágakat tolt ki már magából,
hogy már a füvet nyomja le a súly,
s lassan a földre dől.

Levágtuk halaszthatatlanul
nyár közepén a félrevonó részt.

Nyár közepén,
nem helyén való időben,
amikor még duzzad,
amikor még nedvekkel van tele.
Nem volt rá mentség, dönteni kellett,
a fele, a végágak, vagy az egész terebély.
És most könnyezik a fa.
A népi lelemény sárral keni be.

Sarat a szemünkre, hogyha könnyezünk!

A vak

Egyedül csak a hangomat ismeri,
nem az arcomat, nem a tekintetem,
a testem, az alkatom idegen neki,
lehetnék ez-az, egészen másmilyen,

másféle valóság, nem az a lényegem,
lényegem a hangok rezdülései,
a hangfekvés, a hangszín az őselem

bennem, amely az enyém, amely én vagyok
neki, amelyet örökre megjegyez.
Tapintva él, és hangokat őriz.

Telhetnek évek, egész korszakok,
kincstár van benne, hangtár, és ő is
az: megtart, hall, és máris megnevez.